

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 000316 23 Кж 6
Бања Лука, 19.06.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Љиљане Бошњак Глизијан као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина и Едине Чупељић као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.Ј., због кривичног дјела убиство у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби његовог браниоца адвоката С.Д. из П. изјављеној против рјешења Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000316 22 К од 06.06.2023. године, у сједници вијећа, одржаној дана 19.06.2023. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С.Ј. изјављена против рјешења Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000316 22 К од 06.06.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000316 22 К од 06.06.2023. године, на основу члана 203. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС), продужен је притвор против оптуженог С.Ј., након изрицања првостепене пресуде којом је оглашен кривим за кривично дјело убиство у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту КЗ РС), те му је изречена казна затвора у трајању од 7 (седам) година. Притвор је оптуженом продужен због посебног притворског разлога садржаног у одредби члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС) и по побијаном рјешењу може трајати до правоснажности пресуде, а најдуже док не протекне вријеме трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Против овог рјешења жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат С.Д. из П., без навођења жалбених основа побијања, с приједлогом да се жалба уважи и „одбије приједлог Тужилаштва“, укине рјешење о притвору или да се оптуженом евентуално одреде одређене мјере забране из члана 184. ЗКП РС.

Законитост побијаног рјешења о продужењу притвора жалба оспорава првенствено тврдњом да у доказима које је тужилаштво извело током поступка нема довољно елемената за утврђивање постојања кривичне одговорности оптуженог (сугеришући на тај начин да није испуњен примарни услов за одређивање и продужење притвора који је супстанциран у основаној сумњи да је оптужени починио кривично

дјело за које се потврђеном оптужницом терети), а потом да не постоје ни разлози за егзистирање посебног притворског услова из члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС.

Испитујући побијано рјешење у дијелу који се побија жалбом те по службеној дужности у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 338. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Према одредбама члана 203. став 1. ЗКП РС суд ће оптуженом, када изрекне пресуду на казну затвора, по службеној дужности одредити, односно продужити притвор ако постоје разлози из члана 197. став 1. тачке а), в) и г) ЗКП РС. При томе одређивање односно продужење притвора није условљено приједлогом тужиоца нити посебним изјашњењем оптуженог и његовог браниоца, а суд приликом одређивања притвора у овој фази поступка (након изрицања пресуде) не утврђује постојање основане сумње јер, доношењем неправоснажне пресуде утврђен је већи степен извјесности од основане сумње, да је оптужени починио кривично дјело за које је оглашен кривим том пресудом. Дакле, суд се код одређивања, односно продужења притвора након изрицања пресуде ограничава само на утврђивање да ли постоји неки од наведених разлога за притвор. Слиједом тога, с аспекта законитости побијаног рјешења о продужењу притвора у овој фази поступка, без значаја су приговори жалбе чињеничног карактера у сегменту кривичне одговорности оптуженог за кривично дјело за које је неправоснажном пресудом оглашен кривим.

Надаље, супротно жалбеним приговорима, за успостављени притворски разлог из одредбе члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС, дато је у побијаном рјешењу детаљно и аргументовано образложење, које у цјелости прихвата и овај суд као мјеродавно образложење. Аргументима жалбе браниоца оптуженог, не може се оспорити правилност чињеничне основе побијаног рјешења за закључак о неопходности продужења притвора, након изрицања пресуде и осуде на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, по притворском разлогу из одредбе члана 197. став 1. тачке а) ЗКП РС, јер опасност од бјекства, као притворски разлог прописан цитираном законском одредбом, је поуздано утврђена доказима који су правилно цијењени с аспекта цјелокупног понашања оптуженог након критичног догађаја.

Наиме, првостепени суд је дао јасне и увјерљиве разлоге за закључак о постојању поменутог посебног притворског разлога, апострофирајући чињеницу да се оптужени након критичног догађаја није појављивао на адреси становања (што је утврђено изласцима овлаштених службених лица на адресу његовог пребивалишта) а провјерама на терену (преко познаника оптуженог) овлаштена службена лица су добила информације да се оптужени налази у иностранству, ради чега је расписана међународна потјерница по којој је оптужени лишен слободе у Данској и екстрадиран у Босну и Херцеговину.

На темељу таквог чињеничног утврђења побијано рјешење правилно закључује да се оптужени налазио у бјекству ради избегавања доласка пред суд. Када се ова чињеница доведе у корелацију са чињеницама да је оптужени без сталног запослења, да није ожењен и да нема дјете, онда је правилан закључак побијаног рјешења да је ради обезбјеђења присуства оптуженог и несметаног вођења кривичног поступка нужно даље

његово задржавање у притвору из разлога садржаног у одредби члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС, који се манифестује у опасности од бјекства оптуженог.

Наведене околности на којима је заснован закључак побијаног рјешења о потреби даљег задржавања оптуженог у притвору по цитираном притворском разлогу, представљају околности које не оправдавају изрицање мјера забране, како то жалба браниоца оптуженог сугерише, јер се њима не би могла остварити иста сврха као продужењем притвора у смислу обезбјеђења присуства оптуженог и несметаног вођења кривичног поступка.

Из наведених разлога жалба браниоца оптуженог се показује као неоснована, па како у поступку доношења побијаног рјешења нису почињене ни повреде Кривичног закона на штету оптуженог, на које овај суд пази по службеној дужности, то је одлучено као у изреци овог рјешења, тако што је на основу члана 337. став 3. ЗКП РС, жалба одбијена као неоснована.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Љиљана Бошњак Глизијан

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић